

— И зрънцето дало обиленъ плодъ!

Двамата се прегърнаха предъ смаянитѣ зрители.

— Деца, ето го моя старъ учитель, за когото толкова често съмъ ви говорилъ. Вие тъй много обичате пѣсенята, която съмъ написалъ за него! Хайде да му я изпѣемъ!

Отново се издигна тънката пръчка въ въздуха, отново екна буйната пѣсенъ на радостъ и сила. Пѣха малкитѣ хористи, пѣха стотици деца наоколо, пѣха мнозина отъ зрителитѣ. А стариятъ учитель, съ коса бѣла като снѣгъ, безсиленъ се отпусна на стола и едва чуто пошепна:

— Благодаря ти, Господи, не напраздно съмъ живѣлъ!

